

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 320

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 15 mai 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
322.	1	rea Băncii Naționale a României de a acorda un credit pentru acoperirea cererilor populației de retragere a depozitelor constituite la Banca „Renasterea Creditului Românesc” — S.A — Credit Bank.....	3-4
351.	2	Decizia nr. 80 din 14 martie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23—25, art. 58 alin. 3, art. 67 alin. 3, art. 77 și 81 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare	4-7
352.	2	Decizia nr. 81 din 14 martie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. 1 lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000	7-9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 79 din 14 martie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 240/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000 privind autoriza-		352.	9-16
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
		352.	— Hotărâre privind înființarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino”.....

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 99 din Constituția României, având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul Vasile Soare, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Kazahstan, se acreditează și în calitate de ambasador nerezident în Republica Kârgâză și în Republica Tadjikistan, cu reședința la Almaty.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 19 aprilie 2002.
Nr. 322.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T**

pentru supunerea spre aprobare Parlamentului a plății cotizației care îi revine României, în calitatea sa de participant la Aranjamentul de la Wassenaar pentru controlul exporturilor de arme convenționale și produse și tehnologii cu dublă utilizare — Elemente inițiale —, adoptat la 11—12 iulie 1996 și amendat la 6—7 decembrie 2001

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (1) și ale art. 99 din Constituția României, precum și ale art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,
la propunerea Guvernului, potrivit Hotărârii nr. E 136 din 11 aprilie 2002,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se supune spre aprobare Parlamentului logii cu dublă utilizare — Elemente inițiale —, adoptat la plata cotizației care îi revine României, în calitatea sa de participant la Aranjamentul de la Wassenaar pentru controlul exporturilor de arme convenționale și produse și tehnologii cu dublă utilizare — Elemente inițiale —, adoptat la 11—12 iulie 1996 și amendat la 6—7 decembrie 2001, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României, contrasemnăm acest decret.
PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 19 aprilie 2002.
Nr. 351.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T**

pentru supunerea spre ratificare Parlamentului a Acordului dintre România și Regatul Spaniei pentru reglementarea și organizarea forței de muncă între cele două state, semnat la Madrid la 23 ianuarie 2002

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (1) și ale art. 99 din Constituția României, precum și ale art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,
la propunerea Guvernului, potrivit Hotărârii nr. E 135 din 11 aprilie 2002,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului Acordul dintre România și Regatul Spaniei pentru reglementarea și organizarea forței de muncă între cele două state, semnat la Madrid la 23 ianuarie 2002, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României, contrasemnăm acest decret.
PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 19 aprilie 2002.
Nr. 352.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 79**

din 14 martie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 240/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000 privind autorizarea Băncii Naționale a României de a acorda un credit pentru acoperirea cererilor populației de retragere a depozitelor constituite la Banca „Renașterea Creditului Românesc” — S.A. — Credit Bank

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 240/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000 privind autorizarea Băncii Naționale a României de a acorda un credit pentru acoperirea cererilor populației de retragere a depozitelor constituite la Banca „Renașterea Creditului Românesc” — S.A. — Credit Bank. Excepția a fost ridicată de Banca „Renașterea Creditului Românesc” — S.A. — Credit Bank din București în Dosarul nr. 4.941/1996 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției de neconstituționalitate, reprezentat prin consilier juridic Florin Cistică, Banca Națională a României, prin consilier juridic Nicoleta Nicolau, și Compania Internațională de Asigurări și Reasigurări „Metropol” — S.A. din București, prin consilier juridic Cornel Spănu, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătându-se următoarele: în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000 privind autorizarea Băncii Naționale a României de a acorda un credit pentru acoperirea cererilor populației de retragere a depozitelor constituite la Banca „Renașterea Creditului Românesc” — S.A. — Credit Bank, acestei din urmă bănci i s-a aprobat și acordat creditul pentru care Banca Națională a României este autorizată prin ordonanță. Art. 7 din acest act normativ prevede că recuperarea creditului se face cu prioritate din orice încasări sau fonduri ale Credit Bank și nu dispune și cu privire la rambursarea dobânzilor aferente acestuia. În plus, prin hotărâre judecătorească irevocabilă s-a stabilit că dobânzile nu sunt datorate. Prin Legea nr. 240/2001 art. 7 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000 a fost modificat în sensul că și dobânzile aferente creditului acordat se recuperează cu prioritate. Așa fiind, autorul excepției susține că noua reglementare este neconstituțională, deoarece, aplicându-se unor raporturi juridice născute și executate anterior intrării sale în vigoare, retroactivează.

Reprezentantul Băncii Naționale a României solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În esență, arată că dispozițiile Legii nr. 240/2001, prin care a fost modificat art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2000, nu retroactivează, deoarece: pe de o parte, art. 4 alin. (2) din ordonanța de urgență, în vigoare și după adoptarea legii criticate, prevedea că rata dobânzii la creditul acordat se stabilește la nivelul ratei scontului, ceea ce înseamnă că încă de la început legiuitorul a înțeles să recupereze cu

prioritate și dobânzile aferente creditului; pe de altă parte, în realitate, prin Legea nr. 240/2001 legiuitorul nu modifică art. 7 din ordonanța de urgență, ci precizează că acest text trebuie interpretat în sensul că și dobânzile aferente creditului acordat se recuperează cu prioritate. Se depun note scrise.

Reprezentantul Companiei Internaționale de Asigurări și Reasigurări „Metropol” — S.A. din București solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită, de asemenea, respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât dispozițiile de lege criticate se aplică de la data intrării în vigoare a acesteia și, în consecință, nu contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), referitoare la neretroactivitatea legii civile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 iunie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.941/1996, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 240/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000 privind autorizarea Băncii Naționale a României de a acorda un credit pentru acoperirea cererilor populației de retragere a depozitelor constituite la Banca „Renașterea Creditului Românesc” — S.A. — Credit Bank.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Credit Bank într-o cauză având ca obiect cererea formulată împotriva sa de către creditoarea Banca Națională a României în temeiul Legii nr. 64/1995, republicată, în sensul majorării creanței cu suma reprezentând dobânzile aferente creditului acordat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Legea nr. 240/2001 încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție. În acest sens se arată că art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2000, astfel cum este modificat prin articolul unic al acestei legi de aprobare, „este destinat să se aplice raporturilor juridice create anterior intrării sale în vigoare, retroactivând în mod nepermis”. Se mai arată că în cauză, în baza art. 4 din ordonanța de urgență, între Banca Națională a României și Banca „Renașterea Creditului Românesc” — S.A. — Credit Bank s-a încheiat un contract de credit, ale cărui clauze privind rambursarea dobânzilor aferente „au fost interpretate irevocabil de justiție, prin hotărâre care a intrat în putere de lucru judecat, stabilindu-se că «dobânzile aferente» nu se datorează”. Așa fiind, în continuare, se apreciază că prin legea criticată „legiuitorul revine asupra unui text de lege în temeiul căruia s-au creat raporturile juridice dintre părți la data de 9 iunie 2000 (cu aproximativ un an înainte de adoptarea Legii nr. 240 din 16 mai 2001), raporturi care au fost deja cenzurate de instanțele judecătorești, care s-au pronunțat irevocabil asupra acestora”.

Tribunalul București — Secția comercială, exprimându-și opinia, apreciază că „prin Legea nr. 240/2001 legiuitorul revine asupra textului de lege în baza căruia s-au creat raporturile juridice dintre părți”, „astfel că au fost încălcate dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens se arată că Legea nr. 240/2001 „nu conține dispoziții care să prevadă aplicarea acestui act normativ retroactiv” și, în consecință, se aplică de la data publicării sale în Monitorul Oficial al României.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 240/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000 privind autorizarea Băncii Naționale a României de a acorda un credit pentru acoperirea cererilor populației de retragere a depozitelor constituite la Banca „Renașterea Creditului Românesc” — S.A. — Credit Bank. Prin articolul unic al legii se modifică art. 7 din ordonanța de urgență, al cărui cuprins este următorul: „*Prin derogare de la prevederile art. 108 și 109 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, recuperarea creditului acordat de Banca Națională a României și*

a dobânzilor aferente se va face cu prioritate din orice încasări sau din fonduri ale Băncii «Renașterea Creditului Românesc» — S.A. — Credit Bank, obținute în cursul desfășurării procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995.”

În esență, autorul excepției de neconstituționalitate susține că acest text de lege, prin care se stabilește recuperarea cu prioritate și a dobânzilor aferente creditului acordat, „este destinat să se aplice raporturilor juridice create anterior intrării sale în vigoare” și „deja cenzurate de instanțele judecătorești care s-au pronunțat irevocabil”, ceea ce contravine prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.*”

Examinând critica de neconstituționalitate privind articolul unic al Legii nr. 240/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000, Curtea Constituțională constată că actul normativ criticat nu conține nici o prevedere care să stipuleze că dispozițiile sale se aplică de la o dată anterioară intrării ei în vigoare, care este data publicării în Monitorul Oficial al României.

În ceea ce privește dispoziția din articolul unic al legii, în sensul că recuperarea are în vedere nu numai creditul acordat, ci și dobânzile aferente, aceasta nu constituie o normă nouă în raport cu cele cuprinse în textul inițial al ordonanței de urgență, care în art. 4 alin. (2) se referă expres la „*rata dobânzii la creditul acordat*”, ce „*se stabilește la nivelul ratei scontului*” stabilit de Banca Națională a României.

Pe de altă parte, Curtea constată că prevederea din Legea nr. 240/2001, referitoare la dobânzile aferente creditului, nu poate fi considerată ca fiind nouă în raport cu reglementarea din textul inițial al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000 și pentru faptul că în noțiunea de credit — folosită de art. 7 al ordonanței de urgență — se include și cea de dobândă aferentă. În acest sens art. 3 lit. g) din Legea bancară nr. 58/1998 definește creditul ca fiind „*orice angajament de plată a unei sume de bani în schimbul dreptului la rambursarea sumei plătite, precum și la plata unei dobânzi*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 240/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000 privind autorizarea Băncii Naționale a României de a acorda un credit pentru acoperirea cererilor populației de retragere a depozitelor constituite la Banca „Renașterea Creditului Românesc” — S.A. — Credit Bank, excepție ridicată de Banca „Renașterea Creditului Românesc” — S.A. — Credit Bank din București în Dosarul nr. 4.941/1996 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 80

din 14 martie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23—25, art. 58 alin. 3, art. 67 alin. 3, art. 77 și 81 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 23—25, art. 58 alin. 3, art. 67 alin. 3, art. 77 și 81 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Stofe Buhuși” — S.A. din Buhuși în Dosarul nr. 4.097/2001 al Tribunalului Bacău.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin, așa cum susține autorul ei, prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, ci stabilesc competențele diferitelor autorități publice în materia executării silită a creanțelor bugetare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.097/2001, **Tribunalul Bacău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24, art. 58 alin. 3, art. 67 alin. 3, art. 77 și 81 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Stofe Buhuși” — S.A. din Buhuși într-o cauză având ca obiect anularea licitației din 7 noiembrie 2000 prin care a fost vândută la licitație publică „Filatura Sud”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, precum și celelalte acte normative de modificare a acesteia sunt contrare art. 16 și art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție. În sensul acestor susțineri se arată că „prin sintagma «nimeni nu este mai presus de lege», prevăzută de dispozițiile constituționale ale art. 16, trebuie să se înțeleagă că statul, ca subiect de drept, „nu-și poate crea prin anumite reglementări o situație dominant privilegiată în raport cu alți subiecți de drept, în funcție de interesele sale de moment”. În esență, aceleași sunt argumentele formulate și în legătură cu încălcarea art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit căruia proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, iar statul nu-și poate crea un regim juridic special, care să îl favorizeze în raporturile sale cu celelalte persoane fizice și juridice. Or, în opinia autorului excepției, prin dispozițiile de lege criticate s-a creat în favoarea statului (care în raporturile de drept civil este o persoană juridică ca oricare alta) un astfel de regim juridic. Se mai susține că procedura instituită prin această reglementare, referitoare la urmărirea și încasarea unor creanțe bugetare, contravine în mod evident procedurii de executare silită stabilită de Codul de procedură civilă.

Tribunalul Bacău, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Astfel, se arată că există o deplină concordanță între dispozițiile de lege criticate și prevederile art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție. În acest sens se consideră că principalele resurse ale veniturilor publice, care nu fac parte din proprietatea statului, sunt creanțele bugetare și „este constituțională instituirea unui regim juridic special în materia creanțelor bugetare în ceea ce privește constituirea titlurilor executorii, urmărirea silită a creanțelor, precum și stabilirea căilor de atac împotriva unor astfel de acte de urmărire”. Se mai arată că în raporturile juridice dintre debitorul creanței bugetare și stat, în calitate de creditor al obligației fiscale, „nu există un raport de egalitate, statul având un regim de favoare determinat de caracterul public al creanței bugetare”, astfel că dispozițiile art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție nu sunt incidente. În sfârșit, se consideră că prevederile de lege criticate sunt în sensul art. 16 din Constituție, care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens se arată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 nu consacră privilegii și discriminări, ci asigură egalitatea în fața legii a tuturor persoanelor cărora li se adresează. Tot astfel se arată că dispozițiile de lege criticate reglementează realizarea „creanțelor de interes public”, care au un regim juridic special ce nu contravine principiului ocrotirii egale, prin lege, a proprietății.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

I. Prin Încheierea din 25 iunie 2001 Tribunalul Bacău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24, art. 58 alin. 3, art. 67 alin. 3, art. 77 și 81 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare. Prin aceeași încheiere instanța de judecată a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și 25 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, texte de lege pe care autorul acesteia, conform notelor scrise din dosar, le apreciază, de asemenea, ca fiind contrare Constituției. Tribunalul Bacău își motivează această soluție pe dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, dispoziții potrivit cărora „nu pot face obiectul excepției de neconstituționalitate prevederile legale a căror constituționalitate a fost verificată printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. În sensul prevederilor menționate instanța de judecată a reținut că prin deciziile nr. 31 din 2 martie 1999, nr. 99 din 29 iunie 1999 și nr. 208 din 30 noiembrie 1999 Curtea Constituțională a statuat că art. 23 și 25 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 nu contravin Constituției. Așa fiind, Tribunalul Bacău a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate ridicată cu privire la art. 23 și 25 din ordonanța criticată.

În legătură cu aceasta, Curtea constată că art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, pe care se întemeiază soluția instanței de judecată, dispune că „*Nu pot face obiectul excepției prevederile legale a căror constituționalitate a fost stabilită potrivit art. 145 alin. (1) din Constituție sau prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Or, în cauză, ipotezele acestui text de lege nu sunt îndeplinite, întrucât prin deciziile menționate Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 23 și 25 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 sunt constituționale. Așa fiind, prin prezenta decizie Curtea Constituțională urmează să se pronunțe și cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și 25 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996.

II. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 23—25, art. 58 alin. 3, art. 67 alin. 3, art. 77 și ale art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare, dispoziții al căror conținut este următorul:

— Art. 23: „În cazul în care debitorul nu-și achită obligațiile de plată potrivit dispozițiilor titlului I din prezenta ordonanță, organul de executare îi va transmite o înștiințare de plată, prin care i se notifică acestuia suma de plată datorată. În termen de 15 zile debitorul urmează să-și achite obligațiile restante sau să facă dovada achitării acestora. Înștiințarea de plată este act premergător executării silită.

Dacă debitorul nu a efectuat plata în termenul prevăzut în înștiințarea de plată, organul de executare va începe executarea silită prin comunicarea unei somații, prin care îi va face cunoscut debitorului că, în termen de 15 zile, este obligat să efectueze plata sumelor datorate.

Somația va cuprinde datele de identificare a debitorului, data emiterii, semnătura și ștampila organului de executare și va fi însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu.

Somația este obligatorie și se va comunica debitorului, după cum urmează:

— prin poștă, la domiciliul sau la sediul debitorului, după caz, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire;

— prin funcționarii organului de executare, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă privind comunicarea citațiilor și a altor acte de procedură, care se aplică în mod corespunzător, sau prin publicare în cotidiene de largă circulație.

Dovada comunicării somației potrivit alin. 4 se va înscrie, de îndată, în evidențele organului de executare și va fi păstrată la dosarul de executare.”;

— Art. 24: „Pentru creanțele bugetare administrate de către Ministerul Finanțelor, precum și pentru cele gestionate de către instituțiile publice, constând în venituri stabilite prin lege, care constituie resurse ale bugetului de stat, sunt abilitate să aducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, prevăzută de prezenta ordonanță, organele de specialitate ale direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București și unitățile subordonate acestora, unitățile subordonate Direcției Generale a Vămirilor numai pentru creanțele determinate în vamă, precum și alte organe sau persoane, stabilite prin ordin al ministrului finanțelor.

Creanțele trezoreriei statului, astfel cum sunt definite de reglementările legale în materie, se execută silit de către organele de specialitate competente să gestioneze bugetul trezoreriei statului.

Serviciile de specialitate ale consiliilor locale, ale Consiliului General al Municipiului București și ale consiliilor județene, după caz, sunt abilitate să aducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită în vederea realizării creanțelor aparținând bugetelor comunelor, orașelor, municipiilor și județelor, după caz.

Organele și serviciile de specialitate prevăzute la alin. 1, 2 și 3 sunt denumite în continuare organe de executare.

Creanțele bugetare care se încasează, se administrează, se contabilizează și se utilizează de instituțiile publice, provenite din venituri extrabugetare, precum și cele rezultate din raporturi juridice contractuale se execută prin împuterniciți proprii, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe.

Pentru creanțele bugetare prevăzute la alin. 3 și 5 organele abilitate să efectueze procedura de executare silită vor aduce la îndeplinire și măsurile asigurătorii.

În cazul în care instituțiile publice transmit spre executare silită organelor prevăzute la alin. 1 debite reprezentând venituri extrabugetare, sumele realizate astfel se fac venit la bugetul de stat.

Personalul organelor de executare, împuternicit să aplice măsurile de executare silită, îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat.”;

— Art. 25: „Executarea silită a creanțelor bugetare poate fi pornită numai în temeiul unui titlu executoriu emis de organul competent potrivit legii, ori al unui alt înscris căruia legea îi recunoaște caracterul de titlu executoriu.

Titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care creanța bugetară este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent, ori în alt mod prevăzut de lege.

Pentru obligațiile bugetare reprezentând impozite, taxe, contribuții, amenzi, majorări de întârziere și alte sume datorate și ne-

chitate la termenul legal de plată, titlul executoriu îl constituie actul emis sau aprobat de organul competent, prin care acestea se stabilesc.

În cazul în care suma neachitată la scadență din obligația bugetară a fost stabilită de organele competente ale Ministerului Finanțelor sau ale serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale, organul de executare va întocmi pentru fiecare creanță câte un act distinct, denumit titlu executoriu, care va conține: antetul organului emitent, numele și prenumele sau denumirea debitorului, domiciliul sau sediul acestuia, precum și orice alte date de identificare; cuantumul și natura sumelor datorate; temeiul legal al puterii executorii a titlului; data întocmirii titlului, ștampila și semnătura organului de executare.

Pentru debitorii obligați în mod solidar la plata creanțelor bugetare, se va putea întocmi un singur titlu executoriu.”;

— Art. 58 alin. 3: „Organul de executare va întocmi un proces-verbal de identificare a bunului supus executării, dispozițiile art. 46 și 47 aplicându-se în mod corespunzător.”;

— Art. 67 alin. 3: „Procesul-verbal de licitație constituie titlu de proprietate pentru imobilul transmis, pe baza căruia se face înscrierea în evidențele de publicitate imobiliară la organele competente în a căror rază teritorială este situat imobilul.”;

— Art. 77: „Contestația la executare se poate face în termen de 15 zile de la data când:

a) contestatorul, din comunicarea somației sau din altă înștiințare primită ori, în lipsa acestora, cu ocazia efectuării executării silită sau în alt mod, a luat cunoștință de executarea ori de actul de executare pe care le contestă;

b) contestatorul a luat cunoștință, potrivit lit. a), de refuzul organului de executare de a îndeplini un act de executare;

c) cel interesat a luat cunoștință, potrivit lit. a), de eliberarea sau de distribuirea sumelor pe care le contestă.

Contestația, prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit, poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării.”;

— Art. 81: „Instanța care a admis contestația, o dată cu desființarea executării, va dispune, prin aceeași hotărâre, să i se restituie celui îndreptățit suma ce i se cuvine din valorificarea bunurilor sau din reținerile prin poprire.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții de lege creează pentru stat un regim juridic special, care îl favorizează în raporturile sale cu celelalte persoane fizice și juridice, ceea ce contravine art. 16 alin. (2) și art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, care prevăd:

— Art. 16 alin. (2): „Nimeni nu este mai presus de lege.”;

— Art. 41 alin. (1) și (2): „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată următoarele:

În susținerea neconstituționalității prevederilor art. 23—25, art. 58 alin. 3, art. 67 alin. 3, art. 77 și 81 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare, se invocă încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit cărora „proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular”. Prin textele ordonanței menționate se creează o poziție dominantă a statului, care în raporturile de drept civil este o persoană juridică la fel ca oricare alta, și se instituie o nouă procedură pentru urmărirea și încasarea unor creanțe bugetare, care contravine în mod evident procedurii de executare silită reglementată de Codul de procedură civilă.

În legătură cu aceste susțineri Curtea observă că textele de lege criticate sunt cuprinse în titlul III din ordonanța criticată, intitulat „Executarea silită”, ele reglementând aspecte cu privire la somația de executare, organele de specialitate ale Ministerului Finanțelor abilitate să efectueze procedura de

executare, titlurile executorii, modalitățile de executare și contestația la executarea silită. Aceste dispoziții care stabilesc competențe și reguli de procedură în materia executării silite nu afectează protecția proprietății private, astfel că nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție.

De altfel, cu privire la constituționalitatea art. 23 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare, prin raportare la prevederile art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 208 din 30 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 7 ianuarie 2000. De asemenea, și cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 25 alin. 1-4 din ordonanță, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 31 din 2 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 5 mai 1999, precum și prin Decizia nr. 99 din 29 iunie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 26 iulie 1999. Prin aceste decizii, respingând excepțiile de neconstituționalitate, Curtea a reținut, în esență, că dispozițiile criticate, reglementând în materia executării silite, nu sunt contrare prevederilor art. 41 din Constituție, referitoare la protecția proprietății private.

Ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 99 din 29 iunie 1999, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113 din 30 iunie 1999 pentru modificarea și completarea unor acte normative în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 61/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 30 iunie 1999, alin. 4 al

art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 a fost modificat, fără însă ca prin această modificare să se schimbe soluția legislativă inițială.

Deoarece, așa cum s-a arătat, textele din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, criticate ca fiind neconstituționale în prezenta cauză, conțin dispoziții referitoare la competența și regulile de procedură privind executarea silită în materia creanțelor bugetare și, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în acest dosar.

În ceea ce privește argumentul potrivit căruia procedura privind urmărirea și executarea unor creanțe bugetare, instituită prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 11/1996, cu modificările ulterioare, contravine în mod evident procedurii de executare silită stabilită de Codul de procedură civilă, Curtea constată că acesta nu privește constituționalitatea textelor de lege criticate, ci este o chestiune de corelare normativă, aspect ce nu intră în competența sa de soluționare.

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă și încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, susținând că „prin sintagma «nimeni nu este mai presus de lege», prevăzută de dispozițiile constituționale ale art. 16, trebuie să se înțeleagă că statul, ca subiect de drept, „nu-și poate crea prin anumite reglementări o situație dominant privilegiată în raport cu alți subiecți de drept, în funcție de interesele sale de moment”.

Examinând dispozițiile de lege criticate, Curtea constată că din conținutul acestora nu rezultă, așa cum susține autorul excepției, existența unei situații privilegiate a statului în raport cu celelalte subiecți de drept, astfel că nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23-25, art. 58 alin. 3, art. 67 alin. 3, art. 77 și 81 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Stofe Buhuși” — S.A. din Buhuși în Dosarul nr. 4.097/2001 al Tribunalului Bacău.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 81

din 14 martie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. 1 lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000, excepție ridicată de Bebe Burciu din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 4.214/2001 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public soliciță respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate. În acest sens se arată că prin dispozițiile de lege criticate legiuitorul a dorit să

organizeze desfășurarea activității rutiere fără riscuri pentru ceilalți participanți la trafic. În consecință, se apreciază că art. 40 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 nu contravine, așa cum susține autorul excepției, prevederilor art. 25, art. 41 alin. (1) teza întâi și alin. (6) și art. 49 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 iulie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.214/2001, **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Bebe Burciu într-o cauză având ca obiect plângerea formulată de acesta împotriva procesului-verbal de constatare a unei contravenții prevăzute de textul de lege criticat ca fiind neconstituțional.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 40 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000 încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1) și (6), art. 49 și 25, fără a se arăta însă în ce constă această încălcare.

Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată. Astfel, se arată că textul de lege criticat încalcă art. 41 alin. (1) din Constituție, deoarece „proprietarul unui autoturism ar trebui să aibă dreptul de a transporta cu respectivul autoturism alte persoane (prieteni, cunoscuți, rude) sau chiar necunoscuți, contra plată, ori de câte ori se află în tranzit, deci ocazional, și acest drept nu poate și nu trebuie să fie limitat în măsura în care dreptul de proprietate al autoturismului este garantat conform art. 41”. În legătură cu susținerea referitoare la încălcarea alin. (6) al art. 41 din Constituție se arată că, în conformitate cu aceste dispoziții constituționale, „dreptul de proprietate implică și niște sarcini privind protecția mediului, asigurarea bunei vecinătăți și alte sarcini (obligații) ce trebuiesc a fi respectate potrivit legii sau obiceiului”, „dar obiceiul este contrar art. 40 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997”. Contrarietatea dispozițiilor de lege apreciate ca fiind neconstituționale față de prevederile art. 49 din Constituție este motivată în sensul că „de vreme ce un proprietar de autoturism nu-l poate folosi pe acesta, chiar ocazional, conform finalității sale, ar însemna că însăși capacitatea sa de exercițiu să fie afectată, fără a exista implicativele prevăzute de art. 49, care să impună asemenea limitări în exercițiul drepturilor și libertăților”. În sfârșit, în opinia instanței de judecată, textul de lege criticat „încalcă și dispozițiile art. 25 din Constituție, căci un cetățean neposesor de autoturism, care ar trebui să călătorească într-o zonă rurală, pentru care nu există o cursă de transport rutier regulată, ar fi în imposibilitatea de a se deplasa în acea localitate cu vrenul din autoturismele aflate în tranzit spre localitatea respectivă, deoarece proprietarii autoturismelor nu l-ar lua în vehiculul lor pe călător de frica sancțiunilor contravenționale”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, în esență, se arată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 44/1997, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000, „nu contravin dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (6) din Constituție, referitoare la dreptul de proprietate garantat, și nici dispozițiilor art. 49 din Constituție referitoare la restrângerea impusă pentru apărarea ordinii și sănătății publice «numai prin lege» a exercițiului drepturilor — în speță, cel de liberă circulație a persoanelor

cu mijloace proprii de transport rutier, precum și cel de folosință a acestor mijloace (element al dreptului de proprietate) — asigurându-se realizarea acestor drepturi în condițiile prevăzute de ordonanță, fără a se aduce atingere «existenței» acestor drepturi”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000, care prevăd: „*Constituie contravenție, în măsura în care, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni, și se sancționează ca atare următoarele fapte:*

a) efectuarea de transporturi rutiere sau desfășurarea de activități conexe acestora, conform prevederilor anexei nr. 2 pct. C, fără licențe sau cu licențe cu valabilitate expirată, suspendate sau anulate, precum și nerespectarea prevederilor caietelor de sarcini, anexe la acestea;“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile de lege criticate contravin art. 25, art. 41 alin. (1) și (6) și art. 49 din Constituție, care prevăd:

— Art. 25: „(1) *Dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat. Legea stabilește condițiile exercitării acestui drept.*

(2) Fiecărui cetățean îi este asigurat dreptul de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară, de a emigra, precum și de a reveni în țară.“;

— Art. 41 alin. (1) și (6): „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege. [...]*

(6) Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.“;

— Art. 49: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională reține că Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000, constituie, astfel cum rezultă din art. 1 alin. (1) al acesteia, cadrul general pentru „*organizarea, efectuarea și asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a transporturilor rutiere de persoane și mărfuri, cu respectarea principiilor liberei concurențe și a măsurilor de protecție a mediului înconjurător, a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice și juridice și pentru satisfacerea necesităților economiei naționale și nevoilor de apărare a țării“.* În consecință, prin dispozițiile art. 40 din ordonanță se sancționează faptele de încălcare a prevederilor acesteia și care constituie contravenții sau infracțiuni. Printre acestea este și fapta prevăzută la alin. (1) lit. a) din articol, constând în efectuarea de transporturi rutiere sau desfășurarea de activități conexe acestora, conform prevederilor anexei nr. 2 pct. C, „*fără licențe sau cu*

licențe cu valabilitate expirată, suspendate sau anulate, precum și nerespectarea prevederilor caietelor de sarcini, anexe la acestea“.

Sanționarea contravențională, în temeiul art. 40 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997, a posesorilor de autoturisme are în vedere faptul că aceștia nu desfășoară un transport în interes personal, ceea ce ar corespunde scopului pentru care ei dețin autoturismul, ci efectuează un transport rutier rezervat operatorilor de transport, respectiv persoanelor juridice române sau străine, care dețin în proprietate sau cu alt titlu vehicule rutiere și care efectuează transporturi interne și/sau internaționale, precum și activități conexe acestora. Or, potrivit art. 33 alin. (1) din ordonanță „*pot desfășura operațiuni de transport rutier operatorii de transport rutier înscrși în Registrul operatorilor de transport rutier, ținut de autoritatea competentă“.* Așa fiind, desfășurarea unor asemenea activități și de către alte persoane reprezintă, pe de o parte, o concurență neloială, iar pe de altă parte, efectuarea unui transport public rezervat de lege celor care dețin licențele necesare pentru aceasta, sens în care trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 34 din ordonanță, referitoare la onorabilitate, competență profesională, capacitate financiară și baza tehnică materială necesară.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000, excepție ridicată de Bebe Burciu din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 4.214/2001 al Judecătorei Drobeta-Turnu Severin.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind înființarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino“

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, precum și ale art. 18 alin. (1) și ale art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 25/1995 privind reglementarea organizării și finanțării activității de cercetare-dezvoltare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se înființează Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino“, persoană juridică română, în coordonarea Ministerului Sănătății și Familiei, cu sediul în municipiul București, Splaiul Independenței nr. 103, sectorul 5, prin reorganizarea Institutului „Cantacuzino“ București, care se desființează.

(2) Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino“ își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 25/1995 privind reglementarea organizării și finanțării activității de cercetare-dezvoltare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare, precum și cu Regulamentul de organizare și funcționare prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 2. — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino“ are ca obiect de activitate:

a) cercetări științifice în domeniul cauzelor și mecanismului de producere a infecțiilor bacteriene, virale, parazitare și al mijloacelor de prevenire și combatere a acestora, precum și în domeniul imunologiei, biologiei celulare, geneticii microbiene și biotehnologiei, cu forțe proprii și prin cooperare științifică cu alte instituții din țară și din străinătate;

b) producerea de preparate biologice profilactice și terapeutice, reactivi biologici de diagnostic, reactivi imunochimici, medii bacteriologice și pentru culturi celulare, dispozitive medicale, cu forțe proprii și prin cooperare națională și internațională, precum și valorificarea lor în țară și în străinătate;

c) creșterea, exploatarea și comercializarea animalelor de laborator destinate testărilor de medicamente și produse biologice administrabile omului, precum și cercetării științifice;

d) servicii de consultanță tehnică și metodologică acordate unităților de profil din țară, expertize, participarea la supravegherea epidemiologică a teritoriului, la programe de sănătate naționale și internaționale, în domeniile specifice de activitate;

e) asigurarea funcționării centrelor de referință din cadrul institutului, recunoscute de Ministerul Sănătății și Familiei, în acțiunile specifice de diagnostic și control al bolilor transmisibile;

f) desfacerea direct către populație de produse biologice, medicamente și reactivi, medii și dispozitive medicale;

g) asigurarea de prestații de diagnostic prin laboratorul și centrele de referință din institut, pe baza contractelor încheiate cu casele de asigurări de sănătate;

h) investigații de laborator de specialitate pentru populație și diverse unități.

Art. 3. — (1) Structura organizatorică a Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” este prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” poate înființa în cadrul structurii sale organizatorice subunități fără personalitate juridică necesare pentru realizarea obiectului său de activitate. Modalitățile de constituire a acestora și relațiile în cadrul institutului și cu terții sunt reglementate prin Regulamentul de organizare și funcționare prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 4. — (1) Conducerea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” este asigurată de consiliul de administrație, format din 11 membri.

(2) Din consiliul de administrație fac parte în mod obligatoriu:

- a) directorul general — președinte;
- b) un reprezentant al Ministerului Sănătății și Familiei;
- c) un reprezentant al Ministerului Educației și Cercetării;
- d) un reprezentant al Ministerului Finanțelor Publice;
- e) un reprezentant al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale;

f) președintele consiliului științific.

(3) Consiliul de administrație își desemnează vicepreședintele dintre membrii săi.

(4) Ceilalți membri ai consiliului de administrație sunt specialiști din institut sau din afara acestuia.

(5) Membrii consiliului de administrație se numesc prin ordin al ministrului sănătății și familiei, cu avizul Ministerului Educației și Cercetării, la propunerea conducătorului unității de la care aceștia provin.

(6) Revocarea membrilor consiliului de administrație pentru abateri grave sau pentru lipsă de activitate în executarea mandatului se face de către același organ care i-a numit.

Art. 5. — Conducerea executivă a Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” este asigurată de directorul general, numit prin ordin al ministrului sănătății și familiei, conform reglementărilor legale în vigoare.

Art. 6. — Conducerea operativă a Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” este asigurată de un comitet de direcție compus din directorul general, directorii din structura institutului și contabilul-șef.

Art. 7. — (1) Orientarea, coordonarea și evaluarea activității de cercetare-dezvoltare a Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” sunt asigurate de consiliul științific.

(2) Consiliul științific este alcătuit din cercetători cu realizări deosebite, cu capacitate de sinteză și de prospectare în domeniu, cadre didactice din învățământul superior, salariați ai institutului sau din afara acestuia, aleși pe o perioadă de 4 ani prin vot secret de către cadrele cu studii superioare din institut sau numiți de comitetul de direcție.

Art. 8. — Atribuțiile consiliului de administrație, ale directorului general, ale comitetului de direcție și ale consiliului

științific sunt prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino”.

Art. 9. — (1) Activul patrimonial total al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino”, stabilit pe baza bilanțului încheiat la data de 31 decembrie 2001 și care se actualizează potrivit reglementărilor legale, este de 140.389.973 mii lei, din care patrimoniul propriu are o valoare de 125.628.157 mii lei.

(2) Activul și pasivul Institutului „Cantacuzino” București se preiau pe bază de protocol de predare-preluare de către Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino”, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 10. — Construcțiile, anexele și terenul aferent, situate în municipiul București, Splaiul Independenței nr. 103, sectorul 5, precum și „Stațiunea Băneasa—București”, situată în municipiul București, șos. Străulești nr. 14A, sectorul 1, stațiunea situată în comuna Ciorogârla—Dârvari, județul Giurgiu, și „Subunitatea Iași”, situată în municipiul Iași, str. Codrescu nr. 15, județul Iași, trec în administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino”.

Art. 11. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” preia toate drepturile și obligațiile Institutului „Cantacuzino” București și se substituie în toate litigiile în curs ale fostului Institut „Cantacuzino” București.

Art. 12. — (1) Personalul Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” se preia prin transfer de la Institutul „Cantacuzino” București și își păstrează drepturile salariale avute la data transferării, până la negocierea noului contract colectiv de muncă.

(2) Noul contract colectiv de muncă va fi negociat și înregistrat la Direcția Generală de Muncă și Solidaritate Socială a Municipiului București în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(3) Salariile individuale ale personalului se stabilesc prin negociere, conform reglementărilor cuprinse în contractul colectiv de muncă, în limita fondului total destinat plății salariilor, prevăzut în bugetul de venituri și cheltuieli.

Art. 13. — (1) Finanțarea activităților desfășurate de Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” se realizează din surse proprii, din alocații de la bugetul de stat, din credite bancare și din alte surse atrase, în condițiile legii.

(2) Pentru anul 2002 finanțarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” se asigură din surse proprii, din credite bancare și din alte surse atrase.

Art. 14. — Ministerul Sănătății și Familiei, în calitate de minister coordonator, poate cuprinde în bugetul său de venituri și cheltuieli fondurile necesare Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” pentru realizarea unor investiții, dotări, aparatură, echipamente și instalații.

Art. 15. — Statutul de institut național de cercetare-dezvoltare se reînnoiește prin reacreditare, la interval de 5 ani.

Art. 16. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 17. — Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei, cu modificările și completările ulterioare, se completează la lit. C „Unități aflate în coordonarea Ministerului Sănătății și Familiei” cu o nouă poziție cu următorul cuprins:

„— Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie «Cantacuzino».”

Art. 18. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 133/1994 privind reorganizarea Regiei Autonome „Institutul Cantacuzino”, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 12 aprilie 1994, precum și pct. 2 al cap. V de la lit. A din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și

funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 10 ianuarie 2001, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

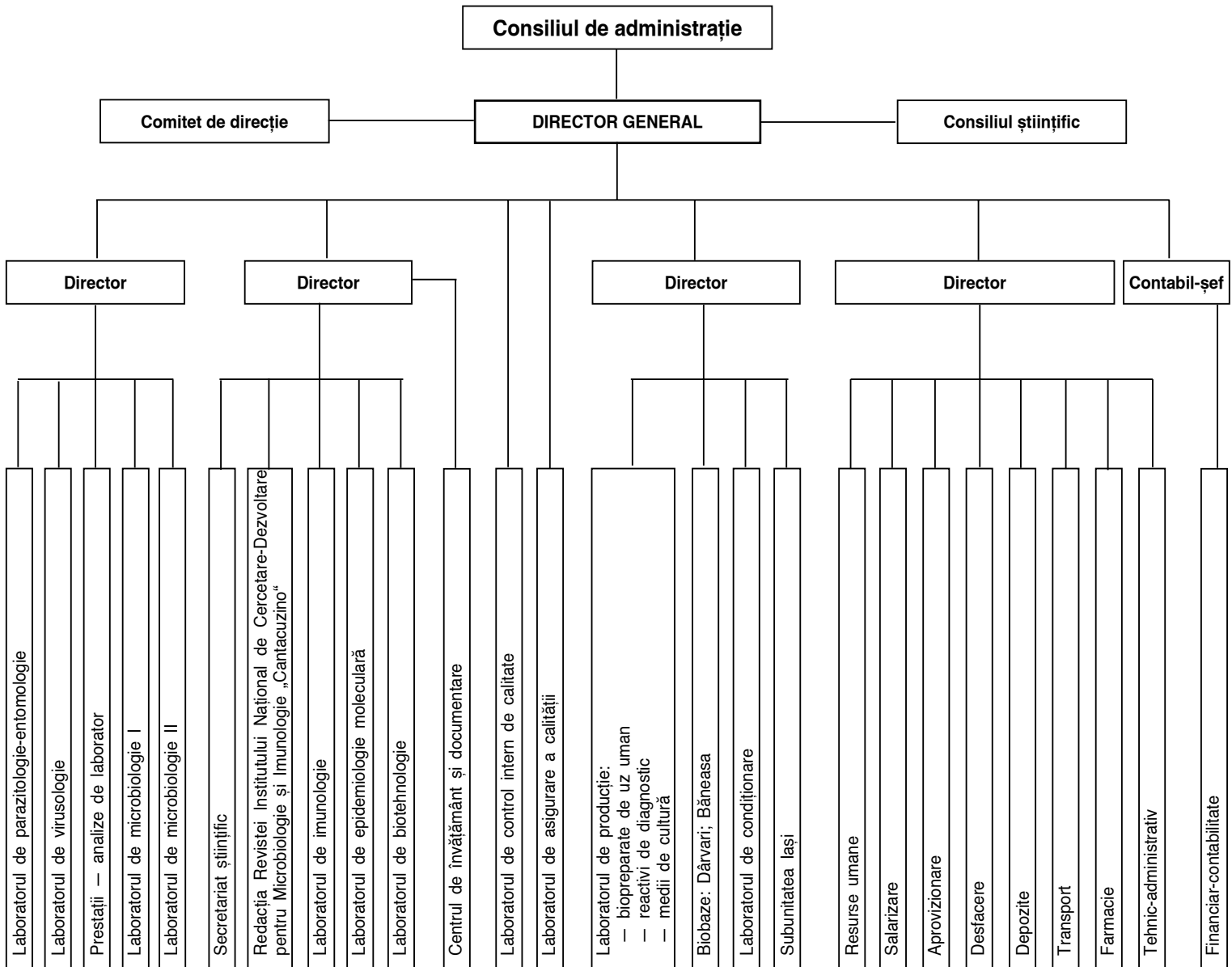
Contrasemnează:
Ministrul sănătății și familiei,
Daniela Bartoș
Ministrul educației și cercetării,
Ecaterina Andronescu
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 11 aprilie 2002.
Nr. 352.

ANEXA Nr. 1

INSTITUTUL NAȚIONAL DE CERCETARE-DEZVOLTARE
PENTRU MICROBIOLOGIE ȘI IMUNOLOGIE „CANTACUZINO“

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ

REGULAMENTUL

de organizare și funcționare al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino“

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino“, denumit în continuare *institut*, este persoană juridică română aflată în coordonarea Ministerului Sănătății și Familiei, care funcționează conform Ordonanței Guvernului nr. 25/1995 privind reglementarea organizării și finanțării activității de cercetare-dezvoltare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare, și prezentului regulament.

Art. 2. — (1) Institutul are structura organizatorică cuprinsă în anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 352 din 11 aprilie 2002.

(2) Institutul are în cadrul structurii sale organizatorice subunități, stațiuni fără personalitate juridică, necesare realizării obiectului de activitate. Acestea sunt: stațiunile Băneasa—București, Ciorogârla—Dârvari, județul Giurgiu, și subunitatea Iași.

(3) Institutul poate înființa în cadrul structurii sale și alte subunități fără personalitate juridică, necesare realizării obiectului său de activitate. Modalitatea de constituire a acestora și relațiile lor în cadrul institutului și cu terți sunt reglementate prin prezentul regulament de organizare și funcționare.

CAPITOLUL II

Scopul și obiectul de activitate

Art. 3. — Institutul este înființat în scopul desfășurării activității de cercetare științifică și dezvoltare tehnologică în domeniul microbiologiei și imunologiei, prin participarea la elaborarea strategiei de dezvoltare a domeniului și la realizarea cu prioritate a obiectivelor științifice și tehnologice ale Programului național de cercetare științifică și dezvoltare tehnologică și ale Planului național pentru cercetare-dezvoltare și inovare.

Art. 4. — Obiectul de activitate al institutului cuprinde:

A. Cercetări științifice în domeniul cauzelor și mecanismelor de producere a infecțiilor bacteriene, virale și parazitare, precum și în domeniul biologiei celulare și moleculare, imunologiei, biotehnologiei și geneticii microbiene, prin:

a) dezvoltarea studiilor teoretice în microbiologie și imunologie, inclusiv în domeniul biologiei celulare, biotehnologiei și geneticii moleculare;

b) studiul etiologiei și patogeniei bolilor infecțioase, parazitare și imunitare, al mijloacelor specifice de diagnosticare, prevenire și combatere a acestora;

c) studiul microorganismelor și al rolului lor în procesele naturale, normale sau patologice, și al reacțiilor pe care le provoacă;

d) studierea bolilor transmisibile cu potențial de largă propagare: tuberculoză, infecții acute respiratorii, hepatite virale, retrovirusuri, arbovirusuri, enterovirusuri etc.;

e) cercetări în vederea elaborării și evaluării de teste moleculare pentru diagnosticul modern microbiologic, imunologic și imunochimic, inclusiv în scopuri epidemiologice;

f) studiul eficacității produselor biologice, precum și al metodelor de profilaxie specifică bolilor infecțioase;

g) studiul unor aspecte fundamentale de imunologie celulară și umorală privind mecanismele imunomodulatoare; rolul receptorilor celulari și al funcțiilor celulare prin mediatori; mecanisme moleculare și celulare ale bolilor autoimune și ale imunodeficienței;

h) supravegherea ecologică a populațiilor de insecte vectoriale și studii unor agenți biologici și chimici de combatere;

i) studiul infecțiilor parazitare cu implicații în sănătatea publică: cercetarea mecanismelor de patogenitate; elaborarea

unor tehnici moderne de diagnostic; noi scheme de tratament și profilaxie;

j) identificarea unor substanțe de origine bacteriană sau vegetală cu proprietăți terapeutice;

k) cercetare-dezvoltare în domeniul biotehnologiei în vederea realizării unor produse biologice de uz medical;

l) elaborarea de strategii, studii de diagnoză și prognoză privind dezvoltarea domeniilor științei și tehnologiei;

m) cercetare aplicativă și/sau dezvoltare tehnologică pentru soluționarea unor probleme concrete din domeniul său de activitate, cu prioritate, la solicitarea unor beneficiari, prin contracte directe;

n) activități de transfer tehnologic pentru rezultatele cercetării efectuate din domeniul propriu;

o) în cadrul obiectului său de activitate colaborează și la realizarea unor activități de cercetare-dezvoltare privind apărarea națională.

B. Programul anual de asistență tehnico-metodologică și activități de sănătate publică, precum și acordarea de servicii specializate:

a) asigurarea funcției de referință în domeniul microbiologiei, acordarea de asistență tehnică și metodologică unităților de profil din rețeaua sanitară, participarea la elaborarea, aplicarea și evaluarea programelor de sănătate publică naționale și internaționale în domeniile specifice activității institutului, inclusiv prin acțiuni de instruire tehnico-metodologică și de evaluare a eficienței profesionale în unitățile de profil din țară;

b) promovarea afilierii unor centre naționale de referință la organizații și organisme internaționale;

c) acordarea de servicii de consultanță tehnică și metodologică de specialitate solicitată de Ministerul Sănătății și Familiei și de unitățile sanitare din țară, prin contracte sau convenții;

d) intervenții operative la solicitarea Ministerului Sănătății și Familiei, în situații epidemiologice speciale, prin deplasarea de laboratoare și specialiști în focare;

e) elaborarea unui sistem de evaluare a eficienței profesionale în unitățile de profil din țară și implementarea tehnică a acestuia;

f) prestarea de servicii de laborator de specialitate pentru populație și diverse unități;

g) instruirii intensive de scurtă durată în domeniul său de activitate.

C. Formarea și perfecționarea de personal științific și tehnic în domeniul microbiologiei, imunologiei și epidemiologiei, prin:

a) organizarea anuală de cursuri teoretice și practice de microbiologie, imunologie, cu participări naționale și internaționale, cursanți și lectori;

b) organizarea de manifestări științifice naționale sau internaționale în domeniul microbiologiei, epidemiologiei, imunologiei, biotehnologiei;

c) perfecționarea personalului științific prin burse, stagii de schimb de experiență etc. în alte instituții de profil din țară și din străinătate;

d) sprijinirea afilierii membrilor institutului la societăți științifice naționale și internaționale;

e) organizarea unui sistem complex de documentare științifică operativă—informatizată, inclusiv accesul la servicii de documentare-informare științifică internațională specializată.

D. Activități de producție:

a) producerea cu forțe proprii și/sau prin cooperare națională și internațională de preparate biologice profilactice și terapeutice, reactivi biologici de diagnostic, reactivi imunochimici, medii bacteriologice și pentru culturi celulare, dispozitive medicale, hrană granulată standardizată pentru animale de laborator și comercializarea acestora în țară și în străinătate;

b) desfacerea direct către populație de produse biologice, medicamente și reactivi, medii și dispozitive medicale;

c) creșterea, exploatarea și comercializarea de animale de laborator destinate cercetării științifice, precum și controlului de medicamente și produse biologice administrabile omului;

d) efectuarea directă de activități de import-export conform legii;

e) elaborarea de standarde referitoare la calitatea produselor și serviciilor ce intră în sfera de activitate a institutului.

E. Activități de editare și tipărire a publicațiilor de specialitate:

a) Romanian Archives of Microbiology and Immunology;

b) Microbiologia — epidemiologia;

c) publicații metodologice și tehnice de specialitate în domeniile de competență ale institutului.

Art. 5. — Pentru realizarea obiectului său de activitate institutul are următoarele atribuții principale:

1. asigură orientarea activității de cercetare științifică în funcție de: nevoile sănătății publice, reieșite din studii proprii și din programele abordate de Ministerul Sănătății și Familiei; nevoile de dezvoltare a institutului și de aliniere la nivel științific mondial; programele naționale de cercetare ale Ministerului Educației și Cercetării, Academiei Române, Academiei de Științe Medicale;

2. încheie contracte de cercetare cu organisme naționale și internaționale abilitate în acest sens, cu respectarea prevederilor legale;

3. inițiază și încheie convenții de cooperare științifică cu instituții și organizații naționale și internaționale în domeniul său de activitate;

4. dirijează resursele umane și materiale în vederea realizării obiectivelor de cercetare științifică stabilite pentru fiecare etapă;

5. asigură asistența tehnică de profil, în vederea experimentării și aplicării tehnologiilor elaborate;

6. execută lucrări de consultanță tehnico-economică pentru agenții economici interesați, în domeniile specifice;

7. furnizează servicii științifice și tehnologice agenților economici sau oricărui beneficiari interesați;

8. execută testare și certificare de produse;

9. evaluează periodic stadiul de realizare a programelor de cercetare întreprinse;

10. urmărește și sprijină din punct de vedere organizatoric și material difuzarea rezultatelor științifice proprii în circuitul științific național și internațional;

11. asigură, conform prevederilor legale, protecția rezultatelor științifice brevetabile;

12. asigură corelarea acțiunilor de specializare și promovare a cadrelor proprii cu necesitățile dezvoltării programelor de cercetare ale institutului;

13. promovează și urmărește aplicarea și fructificarea complexă a rezultatelor științifice;

14. pregătește, negociază și contractează cu reprezentanții competenți volumul producției;

15. fundamentează cheltuielile de producție, negociază și stabilește prețurile de livrare ale produselor;

16. asigură promovarea și urmărirea producției pentru satisfacerea nevoilor beneficiarilor;

17. asigură baza materială și condițiile necesare pentru exploatarea corectă a biobazelor institutului;

18. stabilește strategia de dezvoltare a producției de biopreparate, a instalațiilor și utilajelor din dotare, corelată cu programul de cercetare-dezvoltare propriu și cu evoluția previzibilă; asigură baza materială și organizează în condițiile legale realizarea de biopreparate și testarea de laborator și clinică a acestora;

19. inițiază și încheie acțiuni de cooperare tehnică cu firme sau instituții din țară ori din străinătate în domeniul producției și evaluării experimentale și clinice de biopreparate;

20. asigură desfacerea produselor realizate către beneficiarii contractelor, conform clauzelor contractuale și prevederilor legale;

21. asigură direct către populație și alți solicitanți desfacerea de produse biologice, medicamente, reactivi, medii, dispozitive medicale și de animale de laborator;

22. asigură servicii medicale de profil (expertize, analize de laborator, autovaccinuri și alte prestații de specialitate) către populație și alte instituții sau unități;

23. coordonează și asigură realizarea tuturor lucrărilor de întreținere și reparații ale aparaturii, instalațiilor, utilajelor din dotare, în vederea menținerii capacității de cercetare, producție, asistență tehnică și învățământ, cu forțe proprii sau cu terți;

24. stabilește și răspunde de aplicarea măsurilor pentru protecția produselor, a mediului înconjurător, precum și protecția și securitatea muncii;

25. urmărește și verifică modul de realizare a lucrărilor de investiții în vederea respectării proiectelor de execuție și asigură condițiile de punere în funcțiune a noilor utilaje și obiective;

26. pregătește executarea noilor obiective, re tehnologizarea capacităților existente, potrivit reglementărilor legale;

27. realizează importul de: aparatură, utilaje, echipamente, tehnologii sau licențe pentru re tehnologizarea capacităților existente ori pentru realizarea de noi linii tehnologice, chimicale și reactivi, materiale consumabile, piese de schimb, tulpini de referință, linii celulare și animale de laborator;

28. asigură dezvoltarea aplicațiilor informatice în toate sectoarele de activitate, pentru decizii operative în domeniul organizatoric și tehnico-economic, precum și pentru susținerea documentării și cercetării științifice;

29. asigură respectarea disciplinei muncii, respectarea atribuțiilor de serviciu și a prevederilor legale de către întregul personal;

30. elaborează documentațiile pentru obținerea de credite și de alte surse de finanțare, inclusiv pentru fond valutar;

31. realizează programarea și executarea activității economico-financiare, întocmirea proiectelor de bugete, analiza execuției acestora și stabilește destinația veniturilor conform legislației în vigoare.

CAPITOLUL III

Patrimoniul

Art. 6. — (1) Activul patrimonial total al institutului, stabilit pe baza bilanțului încheiat la data de 31 decembrie 2001 și care se actualizează potrivit reglementărilor legale, este de 140.389.973 mii lei, din care patrimoniul propriu are o valoare de 125.628.157 mii lei.

(2) Activul și pasivul Institutului „Cantacuzino” București se preiau pe bază de protocol de predare-preluare de către Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino”, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 7. — (1) Institutul administrează cu diligența unui bun proprietar bunuri proprietate publică, precum și alte bunuri dobândite în condițiile legii. Bunurile proprietate publică, precum și cele dobândite se află în administrarea institutului și se evidențiază distinct în patrimoniul acestuia.

(2) Rezultatele cercetărilor concretizate în active corporale și necorporale, efectuate și finalizate din fonduri publice sau din alte fonduri, sunt bunuri dobândite cu titlu de proprietate, dacă prin contract nu se prevede altfel, și se înregistrează în evidența contabilă a institutului, cu respectarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 25/1995, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare.

(3) În exercitarea drepturilor sale institutul posedă și folosește bunurile aflate în patrimoniul său și, după caz, dispune de acestea în condițiile legii, în scopul realizării obiectului său de activitate, beneficiind de rezultatele utilizării acestora.

(4) Concesionarea sau închirierea unor subunități, servicii ori activități se poate face în condițiile legii, cu aprobarea Ministerului Sănătății și Familiei și a Ministerului Educației și Cercetării.

(5) Patrimoniul institutului poate fi modificat conform prevederilor legale în vigoare.

(6) Rezultatele cercetărilor, efectuate și finalizate din fonduri publice sau din alte fonduri, precum și bunurile achiziționate în vederea realizării acestora sunt bunuri proprii, dacă prin contract nu se prevede altfel.

(7) Concesionarea unor subunități, servicii sau activități se poate face numai în scopul stimulării transferului rezultatelor activității de cercetare-dezvoltare, în condițiile prevederilor legale și cu aprobarea Ministerului Sănătății și Familiei și a Ministerului Educației și Cercetării.

CAPITOLUL IV

Structura organizatorică și funcțională

Art. 8. — Institutul poate avea în structură subunități fără personalitate juridică, secții, laboratoare, servicii, birouri, compartimente și alte structuri organizatorice necesare realizării obiectului său de activitate.

Art. 9. — (1) Modificările în structura organizatorică și funcțională a institutului se propun de directorul general și se aprobă de consiliul de administrație.

(2) Directorul general stabilește relațiile dintre subunitățile sale aflate în structura institutului, precum și relațiile acestora cu terții și le poate acorda împuterniciri de reprezentare în numele institutului.

Art. 10. — Conducătorii subunităților din structura institutului răspund în fața directorului general și a consiliului de administrație de îndeplinirea tuturor atribuțiilor, responsabilităților și competențelor încredințate de către aceștia.

CAPITOLUL V

Organele de conducere ale institutului

Art. 11. — (1) Conducerea institutului este asigurată de către:

- a) consiliul de administrație;
- b) comitetul de direcție;
- c) directorul general.

(2) Organizarea activității de cercetare științifică, coordonarea și evaluarea periodică a activității științifice sunt asigurate de către consiliul științific.

Consiliul de administrație

Art. 12. — Consiliul de administrație al institutului este format din 11 membri numiți pentru un mandat de 4 ani care poate fi reînnoit.

Art. 13. — (1) Din consiliul de administrație fac parte în mod obligatoriu:

- a) directorul general — președinte;
- b) un reprezentant al Ministerului Sănătății și Familiei;
- c) un reprezentant al Ministerului Educației și Cercetării;
- d) un reprezentant al Ministerului Finanțelor Publice;
- e) un reprezentant al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale;
- f) președintele consiliului științific.

(2) Consiliul de administrație își desemnează vicepreședintele dintre membrii săi.

(3) Ceilalți membri ai consiliului de administrație sunt specialiști din institut sau din afara acestuia.

Art. 14. — (1) Membrii consiliului de administrație sunt numiți prin ordin al ministrului sănătății și familiei, cu avizul Ministerului Educației și Cercetării, la propunerea conducătorului unității de la care aceștia provin.

(2) Revocarea membrilor consiliului de administrație pentru abateri grave sau pentru lipsă de activitate în executarea mandatului se face de către același organ care a făcut numirea.

Art. 15. — Membrii consiliului de administrație sunt cetățeni români și își păstrează calitatea de angajat la instituția sau unitatea de la care provin, precum și toate drepturile și obligațiile ce derivă din această calitate.

Art. 16. — (1) Sunt incompatibili cu calitatea de membru al consiliului de administrație:

- a) cei care au suferit condamnări;
- b) cei care, personal ori soțul (soția), copiii ori rudele până la gradul al doilea inclusiv, sunt în același timp patroni sau asociați la societățile comerciale cu capital privat cu același profil ori cu care institutul se află în relații economice directe.

(2) Una și aceeași persoană nu poate face parte concomitent din mai mult de două consilii de administrație sau să participe la societăți comerciale cu care institutul întreține relații economice sau are interese contrare.

Art. 17. — Consiliul de administrație își desfășoară activitatea în baza regulamentului propriu de funcționare și cu respectarea legislației în vigoare. El hotărăște în problemele privind activitatea institutului, cu excepția celor care, potrivit legii, sunt date în competența altor organe.

Art. 18. — Remunerarea membrilor consiliului de administrație pentru activitatea desfășurată în această calitate se face potrivit legislației în vigoare.

Art. 19. — Consiliul de administrație se întrunește o dată pe lună și ori de câte ori interesele institutului o cer, convocarea acestuia făcându-se de către președinte sau la solicitarea a cel puțin o treime din numărul membrilor consiliului de administrație. Dezbaterile consiliului de administrație sunt conduse de președintele consiliului, iar în lipsa acestuia, de către vicepreședinte.

Art. 20. — (1) Consiliul de administrație își poate desfășura activitatea în prezența a cel puțin două treimi din numărul membrilor săi. Dacă nu este îndeplinită această condiție, ședința consiliului de administrație se poate reprograma într-un interval de cel mult 15 zile, având aceeași ordine de zi.

(2) Hotărârile consiliului de administrație se iau cu majoritatea voturilor membrilor prezenți, dar nu mai puțin de jumătate plus unul din numărul total al membrilor.

Art. 21. — La ședințele consiliului de administrație este invitat și reprezentantul sindicatului.

Art. 22. — Pentru luarea unor decizii complexe consiliul de administrație poate atrage în activitatea de analiză consilieri și consultanți din diferite sectoare de activitate.

Art. 23. — (1) Membrii consiliului de administrație sunt răspunzători, în condițiile legii, pentru îndeplinirea atribuțiilor ce le revin.

(2) Membrii consiliului de administrație care s-au împotrivit luării unei decizii ce s-a dovedit păgubitoare pentru institut nu răspund dacă au consemnat expres punctul lor de vedere în registrul de ședințe al consiliului de administrație și au comunicat în scris despre aceasta organului coordonator.

Art. 24. — Consiliul de administrație are, în principal, următoarele atribuții:

a) avizează modificarea structurii organizatorice și funcționale a institutului, înființarea, desființarea și comasarea de subunități din structura acestuia, necesare realizării obiectului de activitate al institutului;

b) aprobă propunerile consiliului științific, strategia și programele de cercetare-dezvoltare ale institutului, de introducere a unor tehnologii noi de vârf, modernizarea celor existente, în concordanță cu strategia generală în domeniul propriu;

c) propune Programul anual de cercetare-dezvoltare pe care îl înaintează Ministerului Educației și Cercetării;

d) analizează și avizează proiectul bugetului de venituri și cheltuieli, pe care îl depune la Ministerul Sănătății și Familiei în vederea adoptării;

e) analizează, aprobă sau, după caz, propune spre aprobare, potrivit prevederilor legale, investițiile care urmează să fie realizate de institut în conformitate cu programele de dezvoltare adoptate, finanțate din surse proprii, alocații de la buget, credite bancare;

f) analizează și avizează bugetul de venituri și cheltuieli al institutului și îl depune la Ministerul Sănătății și Familiei în vederea aprobării prin hotărâre a Guvernului, urmărind

încadrarea în limitele indicatorilor financiari și a numărului de personal;

g) răspunde de modul de administrare a întregului patrimoniu, de integritatea acestuia și de modul de utilizare a mijloacelor financiare ale unității, potrivit legii;

h) propune, negociază și, după caz, stabilește tarife pentru produsele, animalele și prestațiile sale, în conformitate cu dispozițiile legii;

i) aprobă utilizarea disponibilităților în valută, în condițiile legii;

j) aprobă volumul creditelor bancare și stabilește modul de rambursare a acestora, în condițiile legii;

k) aprobă modul de funcționare a consiliului științific, ale cărui componente, constituire și atribuții se stabilesc în conformitate cu prevederile legale;

l) stabilește salarizarea personalului în condițiile legii;

m) aprobă mandatul pentru negocierea contractului colectiv de muncă;

n) aprobă regulamentul de ordine interioară privind respectarea statutului personalului, disciplina tehnologică, protecția și securitatea muncii;

o) aprobă organizarea și funcționarea subunităților componente ale institutului;

p) asigură legătura permanentă cu sindicatele din unitate și cu reprezentanții salariaților pentru rezolvarea operativă a problemelor ce apar, în scopul desfășurării optime a activităților institutului;

q) aprobă orice alte hotărâri și dispune măsuri privind activitatea institutului, cu excepția celor date, potrivit legii, în competența altor organe.

Art. 25. — În primul trimestru al fiecărui an consiliul de administrație prezintă Ministerului Sănătății și Familiei un raport asupra activității desfășurate în anul precedent și asupra programului de activitate pentru anul în curs.

Comitetul de direcție

Art. 26. — Conducerea operativă este asigurată de un comitet de direcție compus din directorul general, directorii din structura institutului și contabilul-șef.

Art. 27. — Comitetul de direcție stabilește acțiunile concrete necesare pentru realizarea obiectivelor rezultate din:

- strategia propunerilor de dezvoltare a institutului;
- programul anual de cercetare-dezvoltare;
- programul anual de producție;
- programul de investiții;
- sistemul de asigurare a calității produselor biologice și a activităților de servicii de specialitate;
- îndeplinirea sarcinilor ce revin institutului din contractele și convențiile de colaborare în domeniul cercetării, producției, acțiunilor de supraveghere a stării de sănătate;
- bugetul de venituri și cheltuieli.

Art. 28. — Comitetul de direcție are următoarele atribuții:

- repartizează sarcinile profesionale și economico-financiare pe unități componente, asigurând realizarea activităților;
- organizează activitățile institutului, asigură baza materială din țară și din import în limita resurselor financiare, precum și contractarea și desfacerea producției;
- stabilește răspunderile și competențele pe niveluri ierarhice și structuri organizatorice, precum și relațiile dintre acestea;
- aplică măsurile stabilite de consiliul de administrație pentru paza bunurilor unității, protecția patrimoniului și a datelor, respectarea ordinii și disciplinei tehnologice și ierarhic administrative;
- stabilește împuterniciri de reprezentare a unității pentru fiecare dintre membrii comitetului de direcție;
- exercită atribuții și are răspunderi în limita competențelor stabilite de directorul general al institutului, aprobate de consiliul de administrație.

Art. 29. — Comitetul de direcție se întrunește decadal sau ori de câte ori interesele institutului o impun.

Directorul general

Art. 30. — Conducerea executivă a institutului este asigurată de directorul general numit prin ordin al ministrului sănătății și familiei, potrivit reglementărilor legale în vigoare.

Art. 31. — Directorul general are, în principal, următoarele atribuții și responsabilități:

a) reprezintă institutul în relațiile cu organele statului, precum și cu persoanele fizice sau juridice;

b) asigură negocierea contractului colectiv de muncă la nivelul institutului și a salariilor personalului din institut, împreună cu comitetul de direcție; aprobă salariile rezultate din negocierea directă;

c) angajează prin semnătură unitatea în relațiile cu terții, în limita competențelor aprobate de consiliul de administrație și prin regulamentul de funcționare;

d) aprobă angajarea și desfacerea contractului individual de muncă al salariaților institutului în condițiile prevăzute de lege;

e) aprobă normele privind disciplina tehnologică și administrativă din unitate;

f) emite deciziile de recuperare a pagubelor aduse unității, în conformitate cu prevederile legale;

g) numește și revocă conducătorii unităților și subunităților din structura institutului;

h) premiază sau sancționează personalul din unități, la propunerea șefilor locurilor de muncă;

i) aprobă comisiile de concurs pentru promovarea pe funcțiile de cercetător științific și cercetător științific principal gradele I, II și III, la propunerea consiliului științific;

j) are atribuții și răspunderi similare unui ordonator terțiar de credite pentru sumele alocate institutului de la bugetul de stat, în condițiile art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/1995, aprobată cu modificări prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare.

Art. 32. — Organele de conducere ale institutului vor îndeplini și alte atribuții stabilite prin actele normative.

Consiliul științific

Art. 33. — (1) Orientarea, coordonarea și evaluarea activității de cercetare-dezvoltare a institutului sunt asigurate de consiliul științific, care este format din 15 membri, reprezentând toate domeniile științifice din cadrul acestuia. Din consiliul științific fac parte și 6 specialiști în domeniu din alte instituții din țară sau din străinătate.

(2) Consiliul științific este alcătuit din cercetători cu realizări deosebite, cu capacitate de sinteză și de prospectare în domeniu, cadre didactice din învățământul superior, salariați ai institutului sau din afara acestuia, aleși pe o perioadă de 4 ani prin vot secret de către cadrele cu studii superioare din institut sau numiți de comitetul de direcție.

(3) Consiliul științific este condus de un președinte și un vicepreședinte aleși pe o perioadă de 4 ani prin vot secret de către membrii consiliului științific.

(4) Consiliul științific se organizează și funcționează în conformitate cu regulamentul propriu.

Art. 34. — Atribuțiile principale ale consiliului științific sunt următoarele:

a) participă la elaborarea strategiei de dezvoltare a activității de cercetare-dezvoltare și la elaborarea Programului național de cercetare științifică și dezvoltare tehnologică în domeniul propriu de activitate și potrivit Planului național pentru cercetare-dezvoltare și inovare;

b) contribuie la realizarea obiectivelor științifice și tehnologice ale Programului național de cercetare științifică și dezvoltare tehnologică;

c) examinează și avizează proiectele de cercetare științifică, precum și realizarea acestora;

d) avizează hotărârile care implică politica de cercetare a institutului și a ramurii de cercetare-dezvoltare;

e) propune măsuri pentru perfecționarea profesională și pentru încadrarea personalului de cercetare în grade profesionale;

f) face propuneri privind modul de organizare a concursurilor de încadrare și promovare a personalului de cercetare;

g) propune comisiile de concurs pentru promovarea pe funcțiile atestabile și confirmă rezultatele concursurilor pentru funcțiile de cercetător științific, cercetător științific principal gradele I, II și III;

h) organizează acțiuni cu caracter științific;

i) avizează acțiunile de cooperare, interne și internaționale, cu scop științific;

j) avizează acordarea de burse de studii și stagii de perfecționare în străinătate;

k) avizează acordarea de premii științifice.

CAPITOLUL VI

Bugetul de venituri și cheltuieli și administrarea acestuia. Relații financiare

Art. 35. — (1) Institutul întocmește anual bugetul de venituri și cheltuieli, bilanțul contabil și contul de profit și pierdere, potrivit normelor metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Bilanțul contabil anual se avizează de către consiliul de administrație al institutului, se supune spre aprobare Ministerului Sănătății și Familiei, se transmite Ministerului Finanțelor Publice și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

Art. 36. — (1) Veniturile și cheltuielile institutului se stabilesc prin bugetul de venituri și cheltuieli pentru fiecare exercițiu financiar.

(2) Bugetul de venituri și cheltuieli se aprobă de Guvern, la propunerea Ministerului Sănătății și Familiei, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice și al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

Art. 37. — Corelat cu contractele încheiate pentru activitatea programată, institutul determină anual volumul de venituri de realizat și cheltuielile totale de efectuat.

Art. 38. — Salariile individuale ale personalului se stabilesc prin negociere, conform reglementărilor cuprinse în contractele colective de muncă, în limita fondului total destinat plății salariilor, prevăzut în bugetul de venituri și cheltuieli stabilit, potrivit legii.

Art. 39. — (1) Pentru acoperirea cheltuielilor curente, în situația în care în cursul unui an resursele financiare ale institutului nu sunt suficiente, acesta poate contracta credite cu băncile, în valoare de cel mult 20% din veniturile brute, în termeni reali, realizate în anul precedent.

(2) Contractarea de credite peste plafonul stabilit se poate face cu aprobarea Ministerului Finanțelor Publice.

Art. 40. — (1) Institutul hotărăște cu privire la investițiile ce urmează să fie realizate, potrivit obiectului său de activitate, finanțarea efectuându-se din surse proprii și din credite bancare, cu excepția investițiilor care intră sub incidența prevederilor art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1993 privind unele măsuri pentru restructurarea activității regiilor autonome, cu modificările ulterioare.

(2) În cazul investițiilor, altele decât cele prevăzute la art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1993, cu modificările ulterioare, finanțate integral sau parțial de la bugetul de stat,

limita de finanțare se aprobă o dată cu legile de adoptare a acestora, iar institutul are obligația ca în execuția bugetului de venituri și cheltuieli să se încadreze în alocațiile bugetare aprobate.

(3) Execuția investițiilor prevăzute la alin. (1) și (2) se aduce pe bază de licitație publică, potrivit legislației privind achizițiile publice.

(4) Contractele de credite mai mari de 500 milioane lei în vederea realizării de investiții de natura celor prevăzute la alin. (1) și (2) se încheie cu aprobarea Ministerului Sănătății și Familiei, pe baza avizului prealabil al Ministerului Finanțelor Publice.

Art. 41. — (1) Institutul poate efectua operațiuni de încasări și plăți în lei prin casieria proprie, cu respectarea nivelului plafonului de casă și a normativelor de disciplină financiar-valutară, stabilite prin actele normative în vigoare.

(2) Institutul poate efectua operațiuni de comerț exterior potrivit legii. Operațiunile de încasări și plăți cu străinătatea se vor efectua prin conturi bancare deschise la unitățile bancare specializate, cu sediul în România.

Art. 42. — Institutul își va organiza auditul intern și controlul financiar preventiv în baza Ordonanței Guvernului nr. 119/1999 privind auditul intern și controlul financiar preventiv, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL VII

Reglementarea litigiilor

Art. 43. — Litigiile institutului cu persoane fizice sau juridice, nesoluționate pe cale amiabilă, sunt supuse spre rezolvare instanțelor de judecată române competente, în conformitate cu reglementările legale în vigoare.

CAPITOLUL VIII

Relații comerciale

Art. 44. — Prețurile și tarifele pentru produsele și prestațiile executate de institut se supun legilor și reglementărilor privind prețurile.

Art. 45. — Relațiile comerciale pentru desfacerea producției proprii către persoane juridice se desfășoară pe bază de contracte încheiate cu beneficiarii, potrivit reglementărilor legale.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale

Art. 46. — (1) Prezentul regulament se completează cu dispozițiile legale referitoare la activitatea institutelor naționale de cercetare-dezvoltare.

(2) Modificările și completările regulamentului de organizare și funcționare se pot face la propunerea consiliului de administrație, cu respectarea actelor normative în vigoare, cu avizul Ministerului Sănătății și Familiei.

Art. 47. — Statutul de institut național de cercetare-dezvoltare se reînnoiește prin reacreditare, care are loc într-un interval de maximum 5 ani.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro